

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΠΕΤΡΟΥ

Για να σε συναντήσω

*Οι δρόμοι που
συναντήθηκαν
θα ενώνονται
για πάντα...*

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΑΛΗΘΙΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ε.Η.
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Για να σε συναντήσω
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ευαγγελία Πέτρου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Βασιλειάδου
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Ευαγγελία Πέτρου
Copyright © 2022 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-35-5

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

Ευαγγελία Πέτρου

ΓΙΑ ΝΑ ΣΕ ΣΥΝΑΝΤΗΣΩ

Εκδόσεις Έξιν

Σαντορίνη
29 Απριλίου 2005

Περπατούσα αλαφιασμένη ανάμεσα σε γνωστούς και αγνώστους με μία μόνο τσάντα να κρέμεται άκομψα απ' τον δεξί μου ώμο. Αν και μέσα της είχε μονάχα το πορτοφόλι μου και δύο νυχτικά της γιαγιάς μου -που βιαστικά είχα πάρει-, την ένιωθα τόσο βαριά, λες και όλο το βάρος του κόσμου είχε κουρνιάσει ξεδιάντροπα στο εσωτερικό της.

Η γιαγιά είχε ήδη μεταφερθεί επειγόντως, για μια ακόμα φορά, στο νοσοκομείο και σκεφτόμουν τρομαγμένη πως η διάγνωση των γιατρών για ένα απλό βαρύ κρύωμα ήταν απολύτως λανθασμένη. Με έναν παραπονεμένο αναστεναγμό προσπάθησα μάταια να τιθασεύσω τις δυσσιώνες σκέψεις μου και το ταχύ αλλά άρρυθμο βήμα μου.

Η σκέψη πως οι γονείς μου μαζί με τη Χρυσαλία, τη μικρότερη αδερφή μου, βρίσκονταν ήδη στο νοσοκομείο δίπλα της μου έδωσε μια πρόσκαιρη πνοή ανακούφισης, την οποία δεν άργησε να εξατμίσει η πνιγνή υγρασία του νησιού.

Περπατούσα και πάλευα με έναν λυγμό στον λαι-

μό, που προσπαθούσε με κάθε μου ανάσα να ελευθερωθεί, να δει κι εκείνος το τελευταίο φως της μέρας που έφευγε. Δεν του το επέτρεψα. Φοβόμουν πως αν το έκανα, θα λύγιζα, θα έχανα τη δύναμή μου. Τότε εκείνος, για να με εκδικηθεί, άρχισε να γεννάει νέους λυγμούς, μέχρις ότου το σώμα μου δε χωρούσε πια άλλους.

Οι πνιχτοί μεταλλικοί ήχοι των καμπάνων, που χτυπούσαν πένθιμα, μπλέκονταν σχεδόν ερωτικά με τις ψαλμωδίες των ανθρώπων που συνόδευσαν τους Επιτάφιους, οι οποίοι, όπως το έθιμο πρότασσε, είχαν κατακλύσει την πλατεία του χωριού.

Περπατούσα βιαστικά και μονολογούσα. Ένας αγαπημένος μου φίλος ανάμεσα στον κόσμο με είδε αναστατωμένη και με σταμάτησε ρωτώντας με τι μου συνέβαινε. Ο φόβος ήταν χαραγμένος στο πρόσωπό μου και το φως από τα κεριά των πιστών, που έπεφτε επάνω του, τον έκανε να λαμποκοπά σχεδόν θριαμβευτικά. Του εξήγησα πολύ γρήγορα, διότι ένιωθα πως δεν είχα χρόνο. Συγκαταβατικά μου είπε πως για ό,τι χρειαζόμουν να τον καλούσα στο τηλέφωνο. Τον ευχαρίστησα με ένα νεύμα και συνέχισα τον δρόμο μου.

Έφτασα, επιτέλους, στο νοσοκομείο και ανέβηκα τρέχοντας δύο-δύο τα σκαλιά παίρνοντας βαθιές ανάσες. Τα ψυχρά φώτα του χώρου μαζί με τη νεκρική σχεδόν ησυχία με έκαναν να νιώθω πως ζούσα μέσα σ' έναν εφιάλτη. Σταμάτησα και στάθηκα μπροστά από

τον θάλαμο με τον αριθμό ένα. Φόρεσα ένα ψεύτικο χαμόγελο αισιοδοξίας και με δύο νυχτικά στην τσάντα και μία προσευχή στο στόμα άνοιξα την πόρτα.

Ήταν όλοι τους εκεί. Η μαμά με τη Χρυσαλία στέκονταν όρθιες μπροστά από το κρεβάτι της γιαγιάς, ενώ ο μπαμπάς λίγο πιο δίπλα. Δεν υπήρχε κάποιος άλλος ασθενής στον θάλαμο, μόνο μια νοσοκόμα μπήκε για λίγο, έγραψε ανέκφραστη κάτι στην καρτέλα της και έφυγε. Έσκυψα στο προσκέφαλό της και την κοίταξα. Ήταν τόσο αδύναμη, έμοιαζε σαν να ήθελε να κοιμηθεί. Της μίλησα απαλά κι εκείνη γύρισε αργά και με κοίταξε με τα σμαραγδένια της μάτια. Ένα εξαντλημένο «κουράστηκα» βγήκε μόνο από τα χείλη της.

«Γιαγιάκα μου, μη λες τέτοια... Σε παρακαλώ».

«Μαμά,» είπε αναστατωμένη η Χρυσαλία βλέποντάς τη να χάνεται, «φώναξε έναν γιατρό!»

«Γιαγιά... Γιαγιά», είπα ξέπνοα με τον λυγμό, που τόση ώρα κρατούσα, να κάνει τη φωνή μου να τρέμει.

Η πόρτα του δωματίου άνοιξε. Δύο γιατροί και μία νοσοκόμα μπήκαν μέσα κι έτρεξαν προς το μέρος της.

«Δεν έχει σφυγμό», άκουσα τον έναν από τους δύο να λέει, ενώ κρατούσε τον καρπό του χεριού της.

Μας έβγαλαν όλους αμέσως έξω, μα η πόρτα του θαλάμου έμεινε λίγο ανοιχτή και από τη χαραμάδα της κοίταξα με αγωνία την προσπάθειά τους να την επαναφέρουν στη ζωή.

Της έσκισαν το νυχτικό και τοποθέτησαν με νευ-

ρικές κινήσεις τις κρύες μεταλλικές επαφές του απινιδωτή στο στήθος της. Ηλεκτρικές κενώσεις, μαλάξεις, τεχνητές αναπνοές και μετά... απόλυτη σιγή.

Οι γιατροί βγήκαν από τον θάλαμο κουνώντας απογοητευμένοι τα κεφάλια τους. Ένας από αυτούς, με χαμηλωμένο βλέμμα, μας είπε πως ειλικρινά λυπόταν. Γύρισε την πλάτη κι έφυγε. Και μείναμε εμείς πίσω.

Κοίταζα σαν χαμένη γύρω μου, είδα τη μάνα μου να βρίσκεται σωριασμένη στο πάτωμα, είδα του πατέρα μου τα δάκρυα να κυλούν αργά πάνω στο γεμάτο απόγνωση πρόσωπό του. Άκουσα τον θρήνο της αδερφής μου. Το απλανές μου βλέμμα έπεσε επάνω σε έναν ηλικιωμένο άντρα που στεκόταν στον διάδρομο και κοίταζε βουρκωμένος προς το μέρος μας. Είδα στα μάτια του φωλιασμένες την απώλεια και την απόγνωση. Την αγάπη. Δεν καταλάβαινα γιατί, δε θα μπορούσα, άλλωστε, εκείνη τη στιγμή να καταλάβω.

Μάζεψα τις όποιες μου δυνάμεις και σπρώχνοντας απαλά την πόρτα του θαλάμου μπήκα μέσα και την πλησίασα. Αισθανόμουν πως η γιαγιά μου με χρειαζόταν δίπλα της, και ας γνώριζα πως η ψυχή της είχε πετάξει μακριά μου. Το θέαμα του ταλαιπωρημένου της κορμιού γέμισε δάκρυα το πρόσωπό μου. Μελανές και βαθυκόκκινες σκιές κάλυπταν διάστικτα το σώμα της. Γονάτισα δίπλα της και κράτησα το άψυχο της χέρι ανάμεσα στα δικά μου, το χάιδεψα τρυφερά δίνοντάς του μια τελευταία ζεστασιά. Ζωή και θάνατος, συμφιλιωμένοι μέσα σε μια στιγμή απόγνωσης.

Δεν είχα χάσει απλά τη γιαγιά μου, είχα χάσει την καλύτερή μου φίλη, τη μάνα και την αδερφή μου. Τη γυναίκα εκείνη στην οποία έτρεχα πριν από όλους για να μοιραστώ τη ζωή μου, τα μυστικά μου, τους φόβους και τα όνειρά μου. Σε εκείνη εκμυστηρεύτηκα το πρώτο μου τσιγάρο, το πρώτο μου φιλί, τις αποτυχίες μου αλλά και τα κατορθώματά μου και πάντα εισέπραττα ένα γλυκό χαμόγελο και ένα αγάπης βλέμμα.

Δε θυμάμαι για πόση ώρα έμεινα γονατισμένη δίπλα της κι έκλαψα, όπως ποτέ δεν είχα κλάψει. Αρνιόμουν να αφήσω το χέρι της, αρνιόμουν να τη βγάλω από τη ζωή μου.

Δε γνώριζα, όμως, τότε πως αυτό θα ήταν αδύνατο να συμβεί έτσι και αλλιώς. Σύντομα το παρελθόν της γιαγιάς μου θα έπεφτε πάνω στο μέλλον μου με τρομακτική ταχύτητα...

Για να σε συναντήσω

Είναι πανσέληνος του Αυγούστου και μια ακαταμάχητη επιθυμία ωθεί την Έλια να βάλει το δαχτυλίδι της γιαγιάς της. Ένα κόσμημα του οποίου την ιστορία η ίδια αγνοεί, αλλά η γιαγιά της δεν το αποχωριζόταν ποτέ, όσο ζούσε.

Αυτή η νύχτα θα στιγματίσει για πάντα τη ζωή της. Το όραμα ενός άντρα στο όνειρό της θα την οδηγήσει πίσω στο νησί της. Τα βήματά της στο γεμάτο αναμνήσεις σπίτι πάνω στον λόφο, ψάχνοντας να βρει την άκρη του νήματος. Ένα παλιό ξύλινο κουτί θα φέρει στο φως ένα καλά κρυμμένο μυστικό, μιας αγάπης μεγάλης που συγκλόνησε εκείνους που τη βίωσαν, αλλά κανείς δεν γνώριζε μέχρι σήμερα.

Η Έλια έχει μόλις συναντηθεί με το πεπρωμένο της και ακολουθώντας το ένστικτό της ταξιδεύει στην πλανεύτρα Σμύρνη, για να βρει απαντήσεις. Και τότε τον βλέπει. Ο Πάτροκλος, ο άντρας που στοιχειώνει τις σκέψεις της, στέκεται μπροστά της ξανά...

Υπάρχει, άραγε, γραμμένο;

Μία ιστορία που ξεκινά στη Σμύρνη του 1840 και καταλήγει στο σήμερα. Ένα δαχτυλίδι ποτισμένο με λόγια ευχής και κατάρας. Ένας έρωτας ανεκπλήρωτος που θα γίνει πυξίδα για μία αγάπη αληθινή... Γιατί οι δρόμοι που κάποτε συναντήθηκαν θα ενώνονται για πάντα...

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΑΛΗΘΙΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ